

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Petőfi Sándor (1823–1849)

A magyarok istene

*Félre, kislelkűek, akik mostan is még
Kétkedni tudtok a jövő felett,
Kik nem hiszitek, hogy egy erős istenség
Őrzi gondosan a magyar nemzetet!*

*Él az a magyarok istene, hazánkat
Átöelve tartja atyai keze;
Midőn minket annyi ellenséges század
Ostromolt vak dühhel: ő védelmeze.*

*Az idők, a népek éktelen viharja
Elfujt volna minket, mint egy porszemet,
De ő szent palástja szárnyát ránk takarta,
S tombolt a vihar, de csak fejünk felett.*

*Nézzetek belé a történet könyvébe,
Mindenütt meglátni vezérnyomdokát,
Mint a folyóvízen által a nap képe,
Áthúzódik rajta aranyhíd gyanánt.*

*Igy keresztüléltünk hosszú ezer évet;
Ezer évig azért tartott volna meg,
Hogy most, amidőn már elértük a révet,
Az utolsó habok eltemessenek?*

*Ne gondoljuk ezt, ne káromoljuk őtet,
Mert káromlás, róla ilyet tenni fel,
Nemhogy egy isten, de még ember sem űzhet
Ily gúnyos játékot gyermekeivel!*

*A magyar nemzetnek volt nagy és sok vétké,
S büntetéseit már átszenvedte ő;
De érdnye is volt, és jutalmat érte
Még nem nyert... jutalma lesz majd a jövő.*

*Élni fogsz, hazám, mert élned kell... dicsőség
És boldogság léssen a te életed...
Véget ér már a hétköznapi vesződés,
Várd örömmel a szép derült ünnepet!*

Pest, 1848. április

A székelyek

*Nem mondom én: előre székelyek!
Előre mentek úgyis, hős fiúk;
Ottan kíván harcolni mindegyik,
Hol a csata legrémesebben zúg.
Csak nem fajult el még a székely vér!
Minden kis cseppje drágagyöngyöt ér.*

*Ugy mennek a halál elébe ők,
Amint más ember menyegzőre mén;
Virágokat tűznek kalapjaik
Mellé, s dalolnak a harc mezején.
Csak nem fajult el még a székely vér!
Minden kis cseppje drágagyöngyöt ér.*

*Ki merne nekik ellenállani?
Ily bátorságot szívében ki hord?
Mennek, röppülnek, mint a szél, s üzik
Az ellenséget, mint a szél a port!
Csak nem fajult el még a székely vér,
Minden kis cseppje drágagyöngyöt ér!*

Karánsebes, 1849. április 17.